

Afsluttende vil jeg sige, at Socialdemokratiet på baggrund af ovenstående ikke ser nogen grund til at åbne for oprettelse af yderligere tværfaglige a-kasser, også fordi de ikke harmonerer med den danske model. Det vil efter vores opfattelse skabe en risiko for undergravning af intentionerne i den aktive arbejdsmarkedspolitik, og vi kan forstå – læg vældig godt mærke til det! – at såvel arbejdsgiver- som lønmodtagerorganisationerne er enige om, at den hidtidige struktur med fagligt afgrænsede a-kasser bør opretholdes.

Helge Sander (V):

Efter Venstres opfattelse er tiden fuldstændig løbet fra det monopol, som vi har på dette område, og vi føler, at regeringen er alt, alt for restriktiv.

Der er mindst tre gode grunde til, at man burde sige ja til beslutningsforslag nr. B 104 i dag, nemlig mulighederne for øget frihed, øget fleksibilitet og øget konkurrence.

Hvis vi ser på det med friheden først, så er det således, at vi føler, at det i 1996 burde være den naturligste ting i verden, at man havde ret til at organisere sig efter eget ønske og i den forbindelse koble sig på den a-kasse, som man fandt mest hensigtsmæssig. Dermed kunne man jo også blive frigjort for at blive bundet til nogle bestemte politiske holdninger, som vi jo ved eksisterer i det nuværende system i dag.

Når der både fra ministerens og fra den socialdemokratiske ordførers side er blevet talt om, at man ikke ønsker ændringer, og at der ikke er sket noget nyt, siden vi behandlede sagen sidst, vil jeg gerne sige, at jeg oplever det, som om der er sket noget nyt, idet jeg har fået endnu flere eksempler på, at man føler, at der finder en tvang sted, som er ganske uacceptabel. Vi har sågar fået en henvendelse fra en SiD'er, som føler, at det er meget, meget forkert, at han kun kan blive vejledt af SiD og den dertil hørende a-kasse, for han føler ikke, at man dér har interesse i, at han bliver dygtiggjort, for så risikerer man at miste ham som medlem.

I det hele taget mener jeg, at det år, der er gået, siden vi sidst debatterede det, gør, at der er endnu større behov for, at vi skaber alle de frihedsgrader på arbejdsmarkedet, som der overheadet er mulighed for, og her taler vi altså ikke om forskellige åremål og forskellige satsers osv., men alene om friheden til at gøre det, som den enkelte finder mest hensigtsmæssig.

Ud over at omtale forslaget om retten til at oprette tværfaglige a-kasser vil jeg minde om, at vi i Venstre føler, at det også er væsentligt for os at komme igennem med, at det skal være gennem en positiv tilkendegivelse, man over fagforeningskontingentet skal bidrage til politiske partier, og at vi ligeledes ønsker at komme væk fra de eksklusivbestemmelser, der er på arbejdsmarkedet. Så meget om friheden.

Hvis vi ser på fleksibiliteten, så mener vi, at det her forslag kunne medvirke til, at der blev endnu bedre muligheder for, at der kunne skabes den faglige mobilitet, der er så hårdt tiltrængt. Med den udvikling, der sker på arbejdsmarkedet, hvor tingene jo i dag har en helt anden struktur end for blot nogle ganske få år siden – jeg tænker her på det med de lange samleband og det med, at det hele absolut skulle foregå på én og samme arbejdsplads – og hvor fjernarbejde altså kommer mere ind i billedet, er der jo ikke tvivl om, at det bliver mere og mere unaturligt, at man knytter fagforeningerne og a-kasserne så tæt sammen og altså har den meget, meget præcise afgrænsning. Derfor mener vi, at der i fleksibilitetens hellige navn også burde være et klart ja til muligheden for at oprette tværfaglige a-kasser.

For det tredje vil vi gerne understrege muligheden for øget konkurrence. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at der er påfaldende stor forskel på de omkostninger, der knytter sig til at drive disse a-kasser. Nu kan tallene gøres op på forskellig vis, men hvis jeg gør dem op i meget runde tal, er det således, at det årligt er knap 500 kr. for den billigste a-kasse og ca. 2.000 kr. for den dyreste. Der er altså en forskel på ca. 1.500 kr. pr. medlem pr. år.

Jeg erkender, at der selvfølgelig er og altid vil være forskelle i de enkelte a-kasser – afhængigt af, hvor mange ledige de har, og hvilken kasse det er – men så stor en forskel er dog påfaldende, og derfor mener vi, at sund konkurrence, hvor der både er mulighed for at se nærmere på administrationsomkostningerne og for, at det enkelte medlem kan vurdere den enkelte a-kasses service, ville være en meget god og naturlig ting.

Og som afslutning på denne omgang vil jeg blot notere mig, at både ministeren og den socialdemokratiske ordfører – måske ikke helt tilfældigt – taler om den danske model i forbindelse med det at have disse fastlåste systemer på a-kasse-området. Jeg har nemlig lidt svært ved at se, at den danske model absolut er knyt-